Вийшла Катруся ввечері погуляти. А надворі сніг, а надворі мороз, і такий пекучий, що в Катрусі щоки почервоніли, як яблучка. Взяла вона саночки. Почала з гірки спускатися. Ще червоніші щоки стали в Катрусі. Очі блискотять. Пара з рота клубком вилітає. Гарно!

Спинилася відпочити. На небо глянула і задивилася.

Все небо синє-синє, аж темне, і на ньому без кінця і краю зірок насипано. А між ними ясний ріжок молодого місяця.

Аж тут Юрчик вискочив з двору. Кричить:

— Гей, Катрусе, це ти?!

— Я.

— Що ти робиш?

— Загадки пригадую.

— Загадки пригадуєш? — Юрчик підбіг до Катрусі, глянув на неї і спитав: — А яку ти вже пригадала?

— А ось яку,— відповіла Катруся. Пам’ятаєш, бабуся загадувала: поле неміряне, вівці нелічені, пастух рогатий?

Але Юрчик не був тоді дома, як бабуся цю загадку загадувала, то й не знав, як її відгадати. Насупився. Пальця до лоба приклав.

Думає, думає, а відповіді не знає. Здається йому, що він ніколи не бачив ні такого великого поля, ні таких овечок, ні рогатого пастуха.

Тоді Катруся сказала йому:,

— А ти глянь на небо. Добре придивися та подумай гарненько.

Глянув Юрчик угору і закричав радо:

— Е, тепер я вже знаю, що то! Небо, зірки, молодий місяць! Гарна загадка! Тільки я теж таку знаю. Ану, вгадай, що воно: ішов волох, розсипав горох; почало світати нема що збирати.

Тепер Катруся почала відгадувати. Сказала:

— Волох — це чоловік такий, з Волощини; горох — зірки на небі. Це я розумію. А чому, коли почало світати, не стало чого збирати, не вгадаю!

Юрчик пояснив:

— Бо зірки тільки вночі світять, а вранці, коли почне розвиднятися, вони зникають з неба.

А тим часом, поки Катруся з Юрчиком загадували і відгадували загадки, як узявся біля них мороз! За ніс щипає, за щоки щипає! Заліз Катрусі в рукавичку; почав добиратися до пальчика на нозі.

А тут і баба з дверей:

— Катре, Юрчику, ану, час уже до хати! Бачите, який мороз? Так береться, що аж скалки проти місяця скачуть. Мерщій у хату. Ну, кому я сказала?

У хаті затишно. Вікна закутані. Грубка горить. Від неї тепло по всій хаті розходиться. Пороздягалися Катруся і Юрчик, посідали біля грубки, руки до вогню простягають...

Гарно, коли тепло, коли є де зігріти руки...